

Сваки нормалан човек воли да добије награду. Прижељкује тренутак када ће његово дело коначно бити признато од премудре и увек будне критике. Једна добра критика или награда му отварају рајска врата и обезбеђују место међу другим бесмртним великанима. А наша критика је као стоглава аждаја, коју је јако тешко заситити. Она се храни несигурним писцима, песницима, музичарима и другим уметницима у покушају. Довољно је да ти, барем једна, од тих премудрих глава напише лошу рецензију, па да ти цела каријера крене низбрдо. Твој уметнички живот ће се сурвати као чамчић низ џиновски водопад. Зато се сви ми, који нешто пискарамо, уздамо да ће нас његово величанство Критика ипак благословити, па ћемо се за живота огребати и за коју награду. Па да је поносно истакнемо на неком почасном месту у нашим кућама. Они изабрани, који су имали ту срећу да буду вишеструко награђивани, могу у своме стану од једне собе направити и мали музеј, како би у њему изложили све своје награде. После се ту могу приређивати туристички обиласци за госте који им дођу на крсну славу. Гледају гости љубоморно све те силне трофеје, чији им сјај буквално заслепљује очи, као да су ушли у Али-бабину пећину. Мрзе те у себи, а ти растеш од задовољства као квасац.

Мене су, на жалост, многе награде заобишле. То је итекако пољуљало моје самопоуздање и веру у оно што радим. Ожиљци пораза ће заувек остати на моме дрхтавом срцу. Највише пораза сам доживео са Београдским синдикатом, који никада није успео да пронађе прави рецепт за добру критику. Наши албуми су увек добијали мизерне оцене, а концерти проглашавани за потпуне промашаје. Сећам се када је један угледни критичар, на светски познатом сајту «Попбокс», написао да су наше песме баналне и превазиђене – тада нисам могао да дођем себи месец дана. Пропио сам се и запоставио све своје обавезе. Могао си ме свако вече затећи самог у кафани, како плачем, ломим чаше и проклињем своју тужну судбу. А када нам је, ономад, за длаку измакао «Оскар популарности» - мислио сам да је свему дошао крај. Спасла ме је спремачица која ме је затекла на симсу, са којег сам се спремао да скочим у неки лепши живот испуњен наградама. Завршио сам на психијатрији, везан за кревет и накљукан лековима који би оборили и коња, а камоли једног ненаграђиваног магарца.

И баш када сам планирао да дигнем руке од себе и од свега, да престанем да пишем и да

Пише: Феђа Димовић
среда, 04 јануар 2012 04:16

напустим јалови Синдикат, стигло је признање које сам одувек прижељкивао. Култни Интернет сајт «Е-новине» ме је уврстио на топ листу «20 најгорих у Србији у 2011.год.» и тиме одао почаст мојем минулом раду. Поготово ми је мило што је пун назив такмичења: «Има се, може се: Још 20 најгорих у Србији!», будући да су аутори за назив искористили речи песме БС-а «Дивљина» и тиме нам додатно дали на значају. На тој листи сам заузео солидно 12. место, уз сјајан коментар да сам, између осталог, «национални радник у музичкој индустрији, Србин 200 одсто...песмом подржава Јариње & Брњак...» и све тако у том стилу. Можда ће злонамерни рећи да је то само 12. место, али не заборавите да је конкуренција била изузетно жестока, посебно када се узме у обзир колико су водећи људи «Е-новина» страствени и колико воле људе и свет око себе.

А добити једно овакво признање од глоду(а)ра Луковића – родоначелника српске порнографије и паранормалности - признаћете, није баш мала ствар. Ја могу само да се захвалим овим топлим људима што су ми одали ово велико признање. Трудићу се да у новој 2012.год. оправдам указано поверење и све ћу учинити да се попнем за још које место на топ-листи. Наставићу да се, као и до сада, залажем за солидарност, правду и патриотизам, што ће ми, надам се и следеће године донети титулу једног од «20 најгорих у Србији». Свечано обећавам да се нећу залагати за укидање Републике Шумске или независност Војводине и Санџака, како се случајно не бих нашао на вашој листи «20 најбољих у Србији». Волео бих да ми неку наредну награду уручи лично друг Пера, на некој седници, према старим обичајима Комунистичке партије, или да организујемо слет у коме ће учествовати сви чланови редакције «Е-новина» и добитници награда. На слету би могли да изводимо разне пируете и да се у трикоима и шорцићима преокрећемо до миле воље, па да тако знојави и весели уђемо у Европску унију, без много цимања, као што се двоје лако смувају у порњићу, у режији нашег друга Пере.

(Аутор је члан Београдског синдиката)